

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Munca-l face pe om

In formarea conștiinței (cugetului) și peste tot a felului de a fi al omului nou, un rol deosebit de important îl joacă atitudinea față de muncă. Căci munca, în diferitele ei înfățișări și desfășurări, luminează treptat și îmbunătățește foarte mult caracterul omului, adică felul lui de a gândi, de a simți și de a făptui în viață.

Este greșită socotința, că a vorbi despre muncă și rolul ei hotărâtor în viața omului, este un lucru sec și fără însemnătate. Trebuie să dezvăluim rostul cel binecuvântat al muncii, fiind seamă de faptul, că munca are urmări adânci și hotărâtoare asupra vieții lăuntrice și de dinafară a omului. Cei ce judecă altfel sînt prinși în mrejele unei vederi cu totul nepotrivite adevărului, nu înțeleg multe feluri de urmări, pe care le are munca asupra întregii vieți omenești.

Bogăția de înfățișări a vieții și adevărul vieții ne arată, că părerile despre muncă ajută omului să-și schimbe și să-și îmbogățească în întregime felul său de a vedea și de a trăi viața.

Dacă vrem să punem în lumină puternică însemnătatea muncii în viața omului, atunci trebuie să spunem că munca este măsura și mărturia demnității și valorii omenești. De fapt, activitatea omenească care oglindește în modul cel mai grăitor și mai exact conștiința (cugetul) și prețul omului, este munca. Ea dă omului puțința să-și lărgească, întregască și desăvîrșească întreg felul său de a fi și de a săvîrși în viață, adică personalitatea sa.

Munca produce schimbări de temelie și adânci în conștiința (cugetul) oamenilor, în felul lor de a privi viața și legăturile lor cu semenii lor. Cel ce construiește uzine și hidrocentrale își formează totodată un nou fel de a vedea viața, își îmbogățește raza simțămintelor, își formează o nouă viață sufletească, pe alte întinderi, neasemănat mai înalte și mai frumoase. Departe de a sărăci sufletește pe om, munca îl ridică pe om la treapta cea mai înaltă a gândirii, simțirii și voinții.

Munca îmbogățește viața sufletească a omului; viața lui capătă un nou conținut: măreția înfăptuirilor dobîndite și a planurilor de viitor, prin care urmărește cucerirea altor înfăptuiri și mai frumoase. Munca deschide larg sufletul și inima omului pentru a înțelege și iubi viața și pe semenii săi. Munca face să crească și să se maturizeze oamenii. Căci munca mijlocește o neîntreruptă sporire și îmbunătățire a omului: pe baza experiențelor cîștigate în iureșul muncii, el trece la inițiative (planuri noi) din ce în ce mai îndrăznețe, care îi dau puțința să-și desfășoare din plin toate puterile sale de făptuire.

Legăturile dintre oameni se pot schimba și datorită deosebirilor în felul cum văd și prețuiesc ei munca. Căci munca lărgește și întărește conștiința socială, adică cugetul viețuirii în obște

și al îndatoririlor legate de acest fel de viață. De pildă, însușirea neîntreruptă a omului muncitor sau harnic însușită — prin vorbă și prin exemplul său personal — semenilor săi dorința și dragostea de a munci cît mai mult și cît mai bine.

Omul muncii nu este static, adică nu stă pe loc, nu lincezește în trîndăvie, ci este dinamic, adică în neîntrerupt neastîmpăr de a face ceva. El este mai bucuros ca viața lui să fie asemenea riului în continuă mișcare și nu se împacă cu frumusețea lacului „încrămenit”, care de veacuri bate zadarnic în marginea rotundă, simbolizînd (închipuînd) lipsa de mișcare în clocotul muncii.

Din nesfîrșitul număr de oameni, munca ridică nu numai cadre de înaltă iscusință în cele ale tehnicii, ci și numeroase talente tinere în cele mai diferite țărîmuri ale activității omenești. Cu o singură condiție: munca să nu fie o repetare mecanică a unor procedee învățate odată pentru totdeauna, ci o continuă luptă cu materia (lemnul, fierul și alte materiale), cu timpul, adică un neîntrerupt act de creație, de înfăptuire a ceva de preț sau nou, de căutare, de noi soluții.

Munca-l schimbă la față pe om, îl face mai bun, mai nobil. Virtuțile cîștigate în focul ei, care călește ființa umană, se răspindesc apoi binefăcător în toate domeniile vieții. Căci munca sporește cerințele morale ale oamenilor, alături de ei înșiși, cît și față de semenii lor. Pentru cel ce muncește cu adevărat, simțămintele înalte și puternice devin o necesitate. Omul muncii cunoaște frămîntarea dar și bucuria creației, pasiunea muncii în folosul întregului popor. El se desprinde din firele simțămintelor și năzuințelor mici, nu se mulțumește cu puțin și frumusețea sufletească devine pentru el o necesitate de viață.

Munca scoate la iveală nu numai înalta putere de înfăptuire a oamenilor ce se îndeletnicesc cu ea, adică nu numai puterea lor de creație, ci și mari zăcăminte de putere și noblețe sufletească, din care izvorăsc dragostea pentru obște, munca dezinteresată, subordonarea intereselor personale celor obștești. Munca ne arată că sînt nescapate puterile omului de a pune în valoare ceea ce este bun în el.

Munca produce dirzenia omului călît în focul ei, care atunci cînd este încredințat de folosul strădaniei lui, nu se abate din drum, oricît de mari ar fi greutățile pe care le întâmpină. Tot ea face să se nască modestia, seriozitatea și linia dreaptă a omului în desfășurarea activității sale. Munca face din om model de viață personală și de îndeplinire a sarcinilor obștești.

Una din trăsăturile conștiinței (cugetului) ce se dăltuiește în iureșul muncii, este lupta împotriva stării pe loc, împotriva mulțumirii cu ceea

Almanahurile, cărți de mare folos pentru credincioși

Este un lucru știut de toată lumea, văzut și trăit, că știința și cultura, în anii puterii populare, a devenit și reprezintă un bun al întregului popor muncitor.

Cartea a devenit pentru omul lumii celei noi, un bun prieten și povățuitor.

Răspîndirea cunoștințelor de tot felul, în masele largi ale poporului nostru, se face și cu ajutorul Almanahurilor ce apar anual.

Aceste cărți, care sprijină activitatea culturală, sînt foarte căutate de cetitorii zilelor noastre, și de aceea nu-i de mirare că se epuizează imediat ce apar.

Almanahurile sînt cărți de actualitate și durată permanentă și sînt folosite și cercetate de credincioșii noștri, pentru ridicarea nivelului lor de cultură, nu numai în anul respectiv, ci și oricînd
(continuare în pag. 2)

ce s-a înfăptuit deja. Căci prin muncă omul se face mai bun și mai deschis pentru propășire, este cuprins de o neliniște de a înfăptui mereu și plin de nădejde în puterile sale.

Tot prin muncă omul ajunge să-și dea seama de datorită ce le are față de obște, căci munca îi mijlocește înțelegerea justă a necesității jertfirii pentru alții. Munca înlărește simțul de răspundere față de faptele proprii și față de nevoile colectivității, munca însușește patriotismul și-l ridică pe culmile cele mai înalte.

Fără a forma obișnuința de a munci pentru binele obște, nu se poate asigura creșterea unui om cu purtare aleasă, potrivită cu un îndreptar de viață înalt. O asemenea purtare nu se poate naște decît în muncă obștească, pentru că atunci cînd omul face o muncă folositoare cît mai multor semenii, el însuși devine mai bun, mai de preț, descoperă înțelesul adînc al vieții. Prin munca de folos obște, omul devine un om cu trăsături luminoase, își descoperă rostul și locul în viață, devine stăpînul sigur al vieții și înfruntă eroic loviturile ei. Căci munca îndirijată în folosul celor mulți dă simțămîntul puterii.

Pentru omul nou al zilelor noastre, eroismul este legat de muncă, de fapte mărețe puse în slujba obștei. Este un chip nou de a privi și prețui munca și profesiunea, care este de neînțeles pentru un muncitor ce lucrează într-o întreprindere capitalistă, dar cît se poate de firesc pentru un mîdular al societății socialiste, în care munca a devenit o chestiune de onoare.

Din toate cele de mai sus, desprindem învățămintele: 1. Munca trebuie folosită înțelept și neîncetat în formarea personalității noastre, a felului nostru de a fi și a făptui. 2. Trebuie să deprindem obișnuința de a munci ca o cerință a organismului sănătos.

C. Sirbu

Almanahurile, cărți de mare folos pentru credincioși

(Urmare din pag. 1)

și mai ales în zilele de sărbătoare, când muncitorii ogoarelor au timp mai mult, să-și hrănească sufletul și mintea cu învățăturile și cunoștințele folositoare găsite în aceste publicații anuale.

Almanahurile aduc în cuprinsul lor probleme cât mai variate, din toate domeniile de știință, — din agricultură, din medicină, din literatură, etc., apoi descoperiri și invenții, din științele noi pentru cercetarea și cucerirea cosmosului, — precum și îndrumări și sfaturi practice, conținând pe scurt, din tot ce trebuie minții omului.

Ele sînt cărți și cu o înfățișare plăcută și atrăgătoare, cu care credincioșii noștri, își îmbogățesc cunoștințele și cu care își completează bibliotecile lor personale.

Anul acesta, între noutățile editoriale ale începutului lui 1961, credincioșii noștri au putut face cunoștință și cu următoarele almanahuri, despre care facem și câteva însemnări:

1. *Calendarul țărânimii muncitoare*, al șaptelea an de apariție, este cel dintii care a apărut în lumea satelor noastre. Conține un variat și interesant material informativ, nenumărate lucruri care ne interesează și de preț. Acest calendar almanah prezintă pentru cetitori realizările din anii regimului de democrație populară în domeniul industrial, cultural, agricol. Problemelor agricole li se dă o atenție deosebită, găsind aici prețioase îndrumări tehnice în cultura plantelor, în creșterea animalelor, pomicultură, viticultură, știința și practica agriculturii, sfatul medicului veterinar, sfaturi gospodărești, rețete culinare, versuri, fragmente literare, istorice și din trecutul și tradițiile de luptă ale poporului nostru. Credincioșii noștri, care lucrează azi în unitățile agricole socialiste, nu se pot lipsi de acest îndrumător al muncii lor, de acest povățuitor agricol și însoțitor permanent.

2. *Almanahul sănătății*, apărut în editura medicală, în 208 pagini, cuprinde numeroase articole în care sînt prezentate succesele ocrotirii sănătății în patria noastră, cuceriri recente în domeniul medicinei, articole practice despre principalele boli care trebuie să fie cunoscute de noi toți, indicații asupra tratamentului lor.

Dintre temele principale subliniem: Vaccinarea antigripală, despre arteroscleroză, electroterapia, vaccinarea antipoliomielitică, cum funcționează ochiul, virusuri noi descoperite în ultimii ani, primul ajutor dat înecaților, microscopul electronic, transpirația, anestezia modernă, bolile inframicrobiene transmisibile de la animale la om, accidentele de circulație, rahitismul poate fi prevenit, primul ajutor în fractură și insolație, apa și sarea în organism, metode moderne de explorare a inimii, alimentația în convalescența hepatitei epidemice, lombo-sciatica, boafa hipertonică, precum și dieta ei. Almanahul mai cuprinde și sfaturi medicale practice pentru mame, pentru copii, pentru diverse categorii de bolnavi, curiozități medicale, jocuri distractive, filatelie. Este bogat ilustrat, prezentînd numeroase fotografii și planșe.

Credincioșii noștri, din astfel de cărți și de la „Sfatul medicului“ de la radio, își înmulțesc cunoștințele în domeniul acesta, învață să-și păstreze sănătatea, pentru a putea munci și a fi folositori patriei, învață cum să se ferească de boli, să consulte imediat medicul în caz de îmbolnăvire. Nici o familie fără Almanahul sănătății.

3. *Almanahul turistic*, editat de Oficiul Național de Turism „Carpați“, este unul din cele mai frumoase și instructive almanahuri tipărite anul acesta. Este al treilea an de la apariție, cu un format nou, cu coperta foarte bine reușită și plăcută. Este destinat pentru turiști, alpiniști, prieteni ai naturii, iubitorii de drumeție. Cuprinde un material documentar interesant, lecturi lite-

rare, cunoștințe istorice vechi și noi în legătură cu turismul, poezii, legende, locuri pitorești și frumuseți din țara noastră, informații și însemnări de ordin turistic și din alte țări, hărți, glume, cîntări pe note muzicale, sfaturi practice folositoare pentru turiști, reclame.

Articolele de ordin literar sînt semnate de nume celebre ale literaturii românești contemporane ca: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Cezar Petrescu, Mihail Beniuc, Eugen Jebeleanu, Eusebiu Camilar, Maria Banuș ș. a.

Almanahul acesta — o lucrare instructivă și plăcută — cuprinde: 240 de pagini în culori, 236 fotografii artistice, 15 itinerarii turistice.

Cartea oferă o plăcută lectură oricărui iubitor al frumuseților patriei noastre.

4. *Almanahul Știință și Tehnică* apare în anul acesta, tratînd articole și probleme interesante și atractive, în 218 pagini.

Cuprinde ultimele noutăți și cunoștințe de ordin științific, din disciplinele științifice vechi și noi, adică din: cosmonautică, atomistică, aviație, paleontologie, tehnică, biologie, semiconductori, chimie, ș. a.

Și din asemenea cărți, orice cetitor poate găsi lucruri deosebit de interesante, necunoscute și care ne pun în curent și în pas cu știința și cu strădaniile omului, cu luminile minții lui, de a contribui prin descoperirile științifice la progresul și înflorirea vieții omenești.

5. *Almanahul magazin*, cuprinde cunoștințe de ordin general și variat din: literatură, muzică, teatru, cinematograful, medicină, gimnastică, tehnică, umor, jocuri distractive și instructive, rețete de bucate etc. Pe lângă acestea, găsim descrierea unor evenimente, cu dări de seamă asupra lor, întâmplări din viața statului nostru, din lupta și munca oamenilor muncii pentru o viață cât mai bună și mai înfloritoare pentru toți, din strădania unită a oamenilor pentru pace și pentru un viitor fericit al nostru al tuturor.

Almanahul magazin 1961, cuprinde o lectură instructivă, interesantă și distractivă pentru toate vîrstele.

6. *Almanahul femeii*, apare în 224 pagini. Este editat de Consiliul Național al Femeilor din R.P.R. Apare cu cele peste 200 de pg. ilustrate, la care colaborează o seamă de scriitori, ziariști și artiști plastici. Pe lângă materialul destinat femeii, găsim aici și alte subiecte din literatură, industrie, tehnică, din realizările oamenilor muncii, din lupta pentru pace.

Asemenea cărți — almanahurile — sînt de mare valoare, folos și interes pentru credincioșii vremurilor de azi, și despre ele și despre ostentivitatea lor, se cuvine să vorbim cu laudă.

Pr. Nic. Popescu Dobriceni

Giberelina

Încă din anul 1926 s-a observat că plantațiile de orez îmbolnăvite cu o ciupercă denumită Giberella fujikuroi cresc mult mai repede decît plantele sănătoase. În acea perioadă acestui fapt nu i s-a dat importanță din punctul de vedere al utilității practice. Abia după vreo douăzeci și doi de ani, odată cu experiența căpălată de specialiști în obținerea antibioticelor cu ajutorul microorganismelor, s-a reușit să se extragă din culturi făcute cu ciuperci care îmbolnăvesc orezul, un produs alb cristalizat pe care oamenii de știință l-au denumit giberelină, după numele ciupercii care l-a produs. S-a constatat experimental că giberelina astfel obținută mărește excepțional ritmul de creștere a plantelor fără ca să provoace neajunsurile pe care le provoca ciuperca producătoare.

Inercările efectuate în ultimii doi-trei ani privind efectul soluțiilor de giberelină asupra ritmului de creștere a plantelor, au dovedit că efectele giberelinei încep să se manifeste dacă plantele sînt stropite cu soluții conținînd un gram de substanță dizolvată în 1000 litri apă, și că soluțiile

ce dau rezultatele cele mai bune sînt de 1 g. giberelină la 100 litri de apă. De asemenea, sub formă de pulbere, giberelina se folosește și la tratarea semințelor în concentrații de 1‰.

Din lucrările efectuate de către Institutul unional pentru îngrășăminte și agropedologie din Moscova rezultă că, spre deosebire de alți stimulatori de creștere care provoacă numai o intensificare a creșterii plantelor, giberelina produce și o accelerare a dezvoltării lor, unele plante bianuale putînd înflori și fructifica încă din primul an. De asemenea, s-a constatat că giberelina nu are efecte similare asupra tuturor plantelor. Astfel, la trifoi prin administrarea giberelinei se realizează un spor de recoltă raportat la substanța uscată în medie de 50% față de trifoiul netratat, iar la porumb s-a obținut un spor de producție de masă verde de 61,2% și o creștere a știuleților cu 43,1% față de porumbul netratat cu giberelină. La mărar, pătrunjel și salată verde sporurile de recoltă prin folosirea giberelinei sînt de 100%.

Cercetări largi se efectuează pentru stabilirea efectelor giberelinei asupra sfeclei de zahăr, pomilor fructiferi și în general asupra regenerării pădurilor în termen mult mai scurt decît cele cunoscute pînă acum.

În Uniunea Sovietică giberelina a început să fie fabricată industrial începînd din anul acesta.

Ținînd seama de importanța deosebită pe care o prezintă giberelina pentru agricultură și silvicultură în țara noastră, Institutul de Cercetări Chimico-Farmaceutice din cadrul Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei a început încă din anul trecut să studieze problema obținerii giberelinei. Din cantitățile de giberelină ce rezultă cu prilejul cercetărilor tehnologice, se fac experimentări în sectorul silvic și pe diferite culturi de plante agricole în colaborare cu Institutul agronomic N. Bălcescu și cu alte Institute de specialitate.

În curînd giberelina va fi un prețios ajutor colectivităților în lupta pentru recolte bogate!

Aici înfrățirea a vorbit

Dimineața proaspătă cu voaluri de trandafir
Și-a deschis seninul peste noua Toderiță,
Ca să-i anine ușor aurita togă de fir
Soarele ce era sus pe cer de o sulită.

N-o mai cunoșteai față de ieri, față de trecut,
Nu mai erau casele acoperite cu paie,
Cocioabele tristei amintiri lipite cu lut,
Ulitele strîmte și noroite de ploaie.

Un sat model ridicat parcă peste noapte
Cu cărămizi roșii ca niște garoafe frumoase
Și-n mijlocul lui din-înșiruire de fapte
S-a înălțat: Școala, Căminul, clădiri luminoase.

Lîngă valea cu buze tremurătoare de ape
S-au înfiripat parcă așa pe neașteptate
Acareturile Colectivei, în etape
De propășire din ani cu belșug de bucate.

Unindu-și haturile oamenii s-au înfrățit
Ca și dumitrițele ce zîmbesc pe ogoare
Și peste-ntinderi descătuseate s-a auzit
Un cîntec de pace și de muncă înfloritoare.

Sub vitraliile cerului de primăvară
Satul învăluit de lumină s-a premenit
Și oamenii au înțeles pentru prima oară
Că aici înfrățirea cu adînc înțeles a vorbit.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Oglinda sufletului

În epistola sfântului Iacob, chiar în cel dintii capitol, citim și următorul îndemn: „Lepădând toată întinăriunea și prisosința răutății, primiți cu blîndețe cuvîntul sădit în voi, care poate să mîntuiască sufletele voastre. Dar faceți-vă împlinitori ai cuvîntului, nu numai auzitori ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă. Căci dacă cineva este auzitor al cuvîntului, iar nu împlinitor, el seamănă cu omul care privește în oglindă fața sa firească: S-a privit pe sine și s-a dus și îndată a uitat ce fel era. Cine s-a uitat, însă, de aproape în legea cea desăvîrșită a libertății și a stăruit în ea, făcîndu-se, nu auzitor care uită, ci împlinitor al lucrului: acela fericit va fi în faptele sale“. (Iac. 1, 21—25).

Învățătura cuprinsă în cuvintele amintite este deplin lămurită, neavînd trebuință de nici un fel de tălmăcire. Orice cititor, fie el cît de puțin cunoscător al învățăturilor dumnezeieștilor scripturi, înțelege din cuvintele sfântului Iacob, că nu-i destul ca cineva să asculte numai cuvîntul lui Dumnezeu, cel dat nouă spre mîntuire, ci ascultării trebuie să-i urmeze neapărat împlinirea cu fapta a învățăturilor primite. El înțelege de asemenea că, numai acela care împlinește cu fapta învățătura cuprinsă în cuvintele Sfintei Scripturi, poate avea nădejde de mîntuire.

Noi ne oprim însă la învățătura: Cuvîntul lui Dumnezeu este oglinda sufletului credincios.

Dacă cel ce aude cuvîntul lui Dumnezeu, dar nu-l și împlinește, este asemenea cu cel ce își privește în oglindă fața sa firească (Iac. 1, 23), este de la sine înțeles că, ceea ce este oglinda cea văzută pentru trup, aceea este cuvîntul lui Dumnezeu pentru sufletul credincios, și, după cum privindu-se cineva în oglinda cea materială își vede înfățișarea feței sale, tot așa privindu-se creștinul pe sine în oglinda cuvîntului descoperit de Dumnezeu, își cunoaște înfățișarea sufletului său, adică starea morală în care se găsește.

Cînd sfîntul Iacob face asemănare între cel ce se mulțumește numai să audă cuvîntul lui Dumnezeu, fără să-l și îplinească cu fapta, și cel ce privește în oglindă fața sa firească, dar uită îndată înfățișarea sa, el vrea doar atît: să îndrumeze pe cetitorii săi ca din auzitori ai cuvîntului de învățatură, să se facă împlinitori ai acestui cuvînt.

Cum anume trebuie să ne privim în fața oglinzii cuvîntului, nu ne spune aici sfîntul Iacob, dar este în afară de orice îndoială că privirea sufletului nostru în fața cuvîntului lui Dumnezeu nu este altceva decît cercetarea de sine.

Cei doritori a se cunoaște pe ei înșiși și după starea lor lăuntrică, cei ce vreau a ști care le este starea morală, aceia, după îndrumarea Sfintei Scripturi și a Părinților duhovnicești, au datoria de a se privi mereu în oglinda cea duhovnicească, în oglinda sufletului, care este Legea lui Dumnezeu sau cuvîntul dumnezeesc.

Iată cum se face cercetarea de sine în fața cuvîntului lui Dumnezeu:

Citim, de pildă, în sfînta Evanghelie, răspunsul dat de Mîntuitorul, unui învățător de Lege, care L-a întrebat, care este cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu. În acest răspuns, Domnul zice: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și cea dintii poruncă. Iar a doua, la fel cu aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci atîrnă toată Legea și Proorocii“ (Mt. 22, 37-40). Știm că aceste două porunci, ca și toate poruncile lui Dumnezeu, date sînt spre împlinire.

Știm, de asemenea, că, și noi, ca unii ce dorim să ne mîntuim trebuie să le împlinim întocmai. De aceea de trebuință este a ne cerceta pe noi cum stăm cu împlinirea lor. Ne vom întreba, deci: iubim noi pe Dumnezeu cu adevărat? Pentru a stabili aceasta ne vom cerceta pe noi înșine în lumina acestor cuvinte ale Mîntuitorului.

„Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește“. (In. 14, 21, 23).

Ne vom pune, așadar, întrebarea: Păzim noi poruncile lui Dumnezeu, ca să putem cunoaște că Il iubim pe El? Ne gîndim noi, în tot ceea ce facem mai întii dacă fapta noastră e după voia lui Dumnezeu sau nu? Urmărim noi în tot ceea ce facem preamărirea lui Dumnezeu, sau mai degrabă vrem ca noi înșine să primim laudă de la oameni pentru ceea ce ni se pare că am făcut bine? Dacă la aceste întrebări, prin cercetarea conștiinței noastre, vom primi răspunsul că: în tot ceea ce facem urmăm preamărirea lui Dumnezeu; că, înainte de a face ceva căutăm mai întii a cunoaște dacă gîndul și dorința pe care le avem sînt după voia lui Dumnezeu, atunci fericiți sîntem, căci ne arătăm a fi pe calea iubirii de Dumnezeu.

Dar, pentru că Mîntuitorul n-a legat iubirea față de Dumnezeu de o singură poruncă, ci de toate poruncile, datorî sîntem să ne întrebăm, dacă sîntem împlinitori ai tuturor poruncilor lui Dumnezeu? Dacă nu cumva facem deosebire între o poruncă și alta, dacă nu cumva împlinim pe cele ușoare, iar pe cele care cu greutate se împlinesc le lăsăm, ca și cînd ele nu ar fi poruncite? Dacă conștiința noastră ne va încredința prin înseși faptele săvîrșite de noi că toate poruncile lui Dumnezeu cite ne vin în minte le împlinim cu osîrdie fără nici o deosebire atunci ne numărăm între iubitorii de Dumnezeu și între cei pe care Sfîntul Iacob îi ferește pentru faptele lor. (Iac. 1, 25).

Și pentru că a doua poruncă mare, despre care Domnul spune că este asemenea poruncii celei dintii, este porunca iubirii de aproapele, adică: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Mt. 22, 39), cu neputință este a cunoaște că sîntem iubitori de Dumnezeu fără a ne cerceta și în fața acestei porunci.

Cercetîndu-ne în fața poruncii de a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înși-ne, va trebui să ne punem întrebarea: facem noi deosebire între noi și aproapele nostru, cînd e vorba de cele de trebuință, ca și de cele spre cinste? Nu cumva chiar și între oameni facem deschiiniri, pe unii iubindu-i pentru că sînt buni, iar pe alții urîndu-i, pentru că ni se par a fi răi? Această întrebare se cuvine să ne-o punem pentru că știut este că nu noi sîntem puși de a judeca pe oameni, ci noi avem datoria de a căuta să-i sprijinim pe cei socotiți răi ca să se facă și ei buni. Iubirea de aproapele se arată mai ales în urmărirea mîntuirii aproapelui nostru, în dorirea binelui lui și în promovarea acestui bine.

Tot în legătură cu cercetarea de sîntem împlinitori ai poruncii lui Dumnezeu care bine spune să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, va trebui să ne întrebăm dacă iubim pe toți oamenii la fel. După „porunca Domnului“ „aproape“ ne este orice om, oricare ar fi locul său între oameni, limba, rasa, ocupația, legătura cu noi, starea sufletească. Așa cum Dumnezeu răsare soarele și peste răi și peste buni și ploaia o trimite și peste drepti și peste nedrepti, așa și soarele iubirii noastre trebuie să-i încălzească pe toți deopotrivă și ploaia bunătații noastre să se reverse peste tot omul, ca să fim fii adevărați ai lui Dumnezeu (Mt. 5, 45).

Se cade dar, s. ex. ca fiecare creștin să sufere alături de negri congolezi și să sprijinească lupta lor pentru libertate și o viață mai bună. Dacă ești creștin cu adevărat nu poți spune: ce mă privește soarta unui negru, pe care nu-l cunosc și care e așa de departe? Te privește, pentru că după cuvîntul Mîntuitorului și el este aproapele nostru și iubirea față de aproapele trebuie arătată și față de el. La fel „făcătorii de pace“ se arată a fi cu adevărat iubitori și de Dumnezeu și de aproapele.

Dacă vom găsi deci, în cugetul nostru măr-

turie că ne silim a cuprinde cu iubirea sufletului nostru pe tot omul, deopotrivă, fără altă pricină decît pentru că așa ne este poruncit de Dumnezeu, din aceasta vom cunoaște că sîntem împlinitori ai poruncilor.

Dar, așa cum, privindu-ne în oglinda cea materială, fața trupului nostru, vom cunoaște deosebiri, și uneori vom fi nemulțumiți, iar alte ori și mulțumire vom avea, așa este și în cercetarea sufletului nostru în fața cuvîntului lui Dumnezeu. Vom găsi și lipsuri, și poate acestea le vom găsi mai des și vor fi mai multe, — dar vom găsi și bunătați. Pe cele dintii să ne silim a le înlătura, iar pe cele din urmă să ne silim a le întări și a le înmulți.

Așa se face cercetarea de sine în fața oglinzii sufletului.

Precum cuvîntul lui Dumnezeu este oglindă pentru sufletul ce vrea a se cunoaște pe sine, tot așa și împlinitorii cuvîntului lui Dumnezeu pot să fie pentru fiecare din noi o oglindă a sufletului nostru, oricînd ar fi trăit ei. De pildă, sfîntul apostol Pavel ne poate sluji drept pildă și oglindă în foarte multe împrejurări de viață.

El însuși zice către credincioși: „Fiți următori mie, precum și eu sînt următor lui Hristos“. (I. Cor. 11, 1).

În sfîrșit, Părinții duhovnicești zic: „Oglinda sufletului este rugăciunea“ și bine grăiesc, căci în lucrarea rugăciunii putem cunoaște multe din stările sufletului nostru.

Din felul cum ne rugăm putem să ne dăm seama în ce legătură stăm noi față de Dumnezeu și de aproapele. Dacă gînduri felurite ne tulbură rugăciunea sau chiar ne-o întunecă, atunci însemnează că încă sîntem robiți de patimi și mult învăluiri de gîlcevilor lumii și nu iubim cu adevărat pe Dumnezeu și aproapele. Ba încă și iubitori de plăcere ne arătăm a fi, căci nu ne-am dat încă osteneala de a ne curăți de patimile care și gînduri pătimase au ca fii și fice.

Dacă, dimpotrivă, mintea noastră în vremea rugăciunii numai pe Dumnezeu îl are înainte, atunci fericite de sufletul nostru, căci a dobîndit iubirea și lipsa de patimi.

Să încheiem amintind că, sfîntul apostol Pavel înfățișează și sufletul ca fiind oglinda în care se arată mărirea lui Dumnezeu (II. Cor. 3, 18). Ca să fie oglindă adevărată și curată, el trebuie însă să se modeleze după cuvîntul lui Dumnezeu, avîndu-l pe acesta și oglindă și pricină de îndreptare, ca cercetîndu-se și cunoscîndu-se în fața lui, tot prin el să năzuiască și la îmbunătățire ca să fie oglindă a mării lui Dumnezeu.

Ierodiaconul Teofil

Dau votul

*Dau votul unui veac de aur
Ce-n curcubeie de lumini
Imbracă-al Țării scump tezaur
Cu ani frumoși și dalbi de crini.*

*Dau votul ca să crească-n soare
Cum crește flora tropicală
Orașe, fabrici și tractoare
Și-n lume-a Țării mindră jală.*

*Dau votul pentru fericire
Să văd frumoase colective
Și oameni buni ce-n înfrățire
Dau rod de munci calitative.*

*Votez cu inima-mpăcată
Că Patriei i-om dărui
Elanul, munca noastră dreaptă
Și-al slavei imn i-om fărui.*

*Dăm votul pentru omenie,
Pentru progres și pentru pace,
Pentru a Țării mărturie
Că mult mai mindră o vom face.*

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Mielul lui Dumnezeu

„Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29).

Primăvara își risipea darurile peste cetățuia Vitfage (Luca 19, 29) din vecinătatea Ierusalimului și peste plaiurile ei încântătoare. Soarele dogorea pământul pietros cu znopii săi de raze, iar norii-l adăpau cu gălețile lor de ploaie.

Casele mici se zguleau în umbra smochinilor frunzoși. Grădinile copleșite de flori îmbătau văzduhul de mireasmă. Pe ogoarele din Valea Iozafatului creșteau ca jughărite holdele. Prin viile înșorite, agățate de muntele Maslinilor, sporiau ca fermecate boabele de struguri. Iar maslinii de prin grădina Ghetsimani și de pe măguri își umpleau cu grăsimă rodul lor îmbelșugat. (Cântarea Cântărilor 2, 11—13).

Dar comoara cetății totuși nu o făceau aceste daruri ale firii, ci pășunile ei largi, cu iarba lor fragedă, căutată cu lăcomie de zecile de mii de miei, crescuți aici pe seama templului din Ierusalim, pentru jertfe.

Păstori-leviți pășteau turmele mieilor pe pășunile cele mai grase și-i adăpau la apa celor mai limpezi izvoare (Ioan 10, 11) și păstori preoți îi rânduiau pentru jertfa de altar, căci Vitfage era cetățuia preoților care slujeau la jertfelnicul din Cetatea păcii. (I. Cor. 9, 10). Și mare era zdroaba acestor păstori — preoți mai ales la ziua mieilor, care an de an cădea lângă ajunul Paștilor.

Atunci un vuiet mare se pornea prin muntele Maslinilor. Din toate plaiurile coborau turme de miei și se opreau în valea Iozafatului, la apa Chidronului, unde le așteptau cu neastîmpăr tirgoveții ierusalimiteni, veniți să-și cumpere cite-un miel de Paști. Și preoții alegeau pe cei fără prihană.

În acest an ziua mieilor cădea pe Joia mare. Soarele răsărea ca o clăie în bobotaie. Păsările-și înginau cîntecele vesele prin frunziș, florile-și împrăștiu cu dărnicie miremele și firea-ntreagă era-n frământare. Iar jos, în tirgul Chidronului o mare de miei și de păstori și de cumpărători era în forfotă.

De-odată însă, o melodie dulce de psalmi, cîntată de glasuri ca îngerești, se porni din spre culmea răsăritului, care vrăji îndată toate inimile.

— E Invățătorul cu ucenicii Săi, zise-n clipă un mielar.

— A cinat cu prietenul Său Lazăr cel învocat (Ioan 11, 1) și a dormit în casa lui din Vitania, lămuri un alt tirgoveț.

— Și merge acum iar la Ierusalim, să vindece orbii și surzii și ologii și să tămăduiască toată boala și toată neputința din popor, (Marcu, 1, 34) adăugau binevoitorii Săi.

— O, de ce nu fuge de Ierusalim, cum fuge căprioara de arc și de ce nu s-ascunde El, cum s-ascunde puțul cerbului în sinul codrului, că bătrînii și cărturarii noștri-L caută pe toate căile să-l rupă capul, își mărturiseau teama unii dintre aceia care s-au învrednicit de mila Lui.

Intr-aceia melodia cea dulce s-apropia mereu și-n citeva clipe într-un luminis, s-arătă Invățătorul, înconjurat de ucenicii Săi. Erau numai nouă, căci Petru și Ioan (Luca 22,8) plecară mai de vreme din Vitania să-i gătească Paștile, iar Iuda Iscarioteanul (Luca 22, 4) nici nu ieși din marea cetate, ci rămase acolo să-i uneltească vînzarea.

Incununat de razele soarelui ca de-o aureolă cerească, chipul Invățătorului era frumos ca floarea cîmpului și fața Lui curată cum e crinul văilor (Cântarea Cântărilor 2, 1) și ochii Săi strălucitori ca luceafărul de pe cer, care vesteau frumusețea și neprihănirea și lumina sufletului său.

Robit de farmecul fîinței Sale unul din mulțime rosti cu glas înalt cuvintele prinse de pe buzele Botezătorului de la Iordan:

„Iată Mielul lui Dumnezeu!” (Ioan 1, 29) Ia-

tă-L printre miei oamenii! Iată-L c-a venit să ridice păcatul lumii!

Iar gloatele aprinse răspunseră în glas de tunet:

— Osana Mielului lui Dumnezeu! și se închinăra Lui cu evlavie.

Invățătorul le binecuvîntă cu bunătate, le strecură în suflet citeva raze din lumina Evangheliei Sale și porni apoi din nou spre Ierusalimul ucigător de proroci. (Luca 13, 34).

Înainte Lui mergeau cete de ierusalimiteni cu miei pe umeri și tot așa veniau și-n urma Sa. Părea că miei pămîntești sărbătoreau pe Mielul cel ceresc în această zi a celor mai blinde și nevinovate făpturi ale Tatălui din ceruri.

La scaldătoarea oilor (Ioan 5, 2) Invățătorul se opri să ducă mîngăiere celor ce pătimeau în cele cinci pridvoare ale ei iar gloatele se pogorîră în apă, să-și scalde mieii în ea, cum avea să se scalde și Mielul Domnului în baia sudorilor Sale de sînge. (Luca 22, 44).

De la izvorul tămăduirii Invățătorul o luă spre Poarta de aur, prin care intră în cetate și pe cînd mielarii se-mpărășiau pe la casele lor, El, Mielul cel de taină, urcă spre casa Tatălui Său de pe sprinceană Sionului, să-i spele cu lacrimile

Fericitul Augustin despre Biserică

Dăm în traducere cuvintele marelui episcop din Africa de acum aproape 1500 ani (Enarrationes in Psalmos):

— „Să iubim pe Domnul Dumnezeu nostru, să iubim Biserica Lui; pe El, ca pe Tatăl, pe ea ca mamă, El, ca Domn, ea, ca servă — că noi sîntem fiii servei Lui. Căsnicia aceasta se leagă printr-o mare dragoste; nimeni nu arată pe unul și să nu fie vrednic de cealaltă. Nimeni nu zice: consult vrăjitorii și zarurile — dar totuși nu părăsesc Biserica lui Dumnezeu, sînt dreptcredincios.

Ținînd la Tatăl, tu arăți pe mamă. Altul, — Doamne ferește, — zice altfel: nu consult vrăjitorii, nu dau cu zarurile, nu cercetez gîcirile nelegiuite, nu merg să mă închin demonilor, nu slujesc pietrelor, dar totuși sînt de partea lui Donat.¹

Ce folos că nu ofensezi pe Tatăl, și ofensezi pe mamă? Deci, prea iubiților, respectați deopotrivă pe Dumnezeu de Tată și Biserica de mamă.

— Domnul Iisus Hristos este bărbatul desăvîrșit, cap și trup. Trupul acestui cap este Biserica nu numai cea de la noi, — ci —și cea de la noi și de pe tot pămîntul; nici numai cea din vremea noastră, — ci chiar de la Abel pînă la cei ce se vor naște și vor crede în Hristos, pînă la sfîrșit, tot poporul de sînți ce aparțin unei singure cetăți al cărei cap este Hristos.

Și despre această cetate, din care facem parte, ne-au fost lăsate nouă cărți; sînt Scripturile care ne îndeamnă pe noi să trăim cuviincios“.

Pr. Ilie Sanda

¹ Conducătorul unor eretici (sectari) din veacul IV.

2500 de documente despre un mare popor din antichitate, Parții

Parții au fost un puternic popor al lumii antice — prin secolul III î.e.n. și se întindeau de la țărmurile Mării Caspice pînă la Golful Bengal. Istoria lor a fost puțin studiată din lipsă de documente și numeroase aspecte ale vieții lor au rămas necunoscute.

Orientaliștii sovietici au adus o prețioasă contribuție în această privință. Cu prilejul unor explorări arheologice, ei au descoperit în apropierea orașului Ahabad — capitala Armeniei — 2500 de documente în stare foarte bună, deși au stăt peste 2000 de ani în pămînt. Pe plăcuțe de

ochilor necurăția și să-i sălășluiască și-n lăuntru strălucirea din afară. (Luca 2,49: 19,46).

Cu sosirea mielului casele se umpleau de bucurie. Copilașii făceau roată-n jurul lui și pe cînd îl imbiau cu tot felul de verdeață, pe atunci Mielul legii celei noi, în joișorul Cinei celei de taină ne lăsa trupul și sîngele Său, spre iertarea păcatelor. (Matei 26,26 și 27).

Căsenii grijeau de miel să nu le scape și pe cînd îi legau cu sfori picioarele, pe atunci El, Mielul jertfei celei mari încă se lega cu funii în grădina Ghetsimani și se ducea de ostași la judecată de osindă. (Ioan 18,12).

În ziua ajunului toată suflarea pășea pe calea pocăinței și pe cînd căpetenia căsii își așeza mîinile pe capul mielului, vîrsînd asupra lui păcatele căsenilor și osindîndu-l astfel la moarte, pe atunci și pe El, Mielul dumnezeescii nevinovății, îl osindeau la moarte de ocară pe cruce, arhieriei și bătrînii și cărturarii. (Ioan 19,30).

Iar în după-amiaza ajunului, pe cînd se adunau în curtea templului mieii de junghiere și pe cînd preoții-n odăjdii le prindeau în cupe de aur și argint sîngele ispășirii și-l vîrsau pe altar, pe atunci pe crucea de pe muchea Golgotei se vîrsa și sîngele Mielului lui Dumnezeu, spălînd toate păcatele lumii...

Prof. A. Nanu

argilă de forme neregulate — erau scrise cu litere negre — litere curioase, într-o limbă necunoscută.

După ani îndelungați de trudă, ele au fost descifrate aproape toate (2400).

Studiul lor atent a dus la concluzia că sînt scrise în limba parță dar cu caractere armeene. Numeroase cuvinte erau scrise chiar în limba aramaică, limbă foarte răspîndită în antichitate în Asia.

Ce reprezintă aceste documente? Aproape toate sînt înregistrări de ordin economic, din arhiva regilor parți. (Funcționarul însărcinat cu primirea impozitelor în natură sau în bani înregistra numele, gradul și titlul aducătorului, data primirii, valoarea impozitului și semnătura primitorului. Un fel de chitanțe fiscale, cu alte cuvinte). Pentru istorici aceste documente sînt foarte valoroase, ajutîndu-i la înțelegerea sistemului fiscal al statului parț și a structurii administrative a acestuia. Totodată ele sînt primele și poate unicele vestigii ale scrisului parțial.

Academia de științe a U.R.S.S. editează acum, o culgere de scrieri, care va ieși de sub tipar înaintea de Congresul internațional al orientaliștilor, ce va avea loc la Moscova în august 1961.

M.

† Presvitera Sinclitica Voiutski

Implinise de curînd vîrsta binecuvîntată de 94 de ani și stăpîna pe o minte lucidă pînă în ultimele clipe ale vieții sale povestea cu însuflețire despre soful ei, care a fost Emilian Voiutski, întemeitorul disciplinei de teologie morală la rîminii ortodocși. În adevăr, cursurile sale care au contribuit la educarea multor generații de teologi și preoți, apărute între anii 1887 și 1906 în mai multe ediții, au constituit baza sigură de pornire și pentru moraliștii ortodocși romîni, sirbi și bulgari de după el și după cursurile sale s-au orientat și urmașii în disciplină la instituțiile teologice romîne, ca prof. D. Spînu, Șerban Ionescu, O. Bucovschi și N. Mladin.

Cu toții, cunoscuți și prieteni, vedeau în văduva marelui teolog moralist pe „bunicuța” bună și sfătoasă și cu adevărat „împreună adunătoare”, precum îi suna în traducere romîna numele de botez.

A adormit în Domnul cu liniște sufletească și în deplină încredere. A fost prohodită de un sobor de preoți, compus din prof. M. Șesan, T. Bologae și I. Albu, în ziua de 18 ianuarie 1961 și înmormîntată la locul veșniciei odihne din Sibiu.

Dumnezeu să-i odihnească în pace sufletul ei bun și blînd.

M. Ș.